

Arrest

nr. 268 580 van 21 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. MICHOLT en zijn voogd N. BILLEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 7 maart 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 9 maart 2020 om internationale bescherming. Op 17 augustus 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekers voogd aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u etnisch Tadzjiek. U werd geboren omstreeks (...) 2005 in het dorp Mohebkhel, in het district Tagab van de Afghaanse provincie Kapisa. Op zesjarige leeftijd verhuisde u samen met uw ouders en andere gezinsleden naar de stad Kabul, waar jullie op verschillende adressen gewoond hebben. Recentst woonde u in Arzan Kimat.

Wegens problemen met de Taliban, waar u op dat moment nog geen weet van had, verlieten jullie Kabul met het zo goed als volledige gezin en trokken jullie naar Iran. Enkel twee van uw zussen bleven achter in Kabul. Bij het verlaten van Iran raakte uw gezin gescheiden: uw vader, moeder, broer M. (...) en zussen N. (...) en W. (...) zaten in één wagen, in een andere wagen zat u zelf samen met uw broers Sa. (...), Sh. (...), en het gezin van Sh. (...). De wagen waarin uw ouders zaten werd tegengehouden, en zij werden samen met M. (...), N. (...) en W. (...) gedeporteerd naar Afghanistan. Zelf reisde u samen met uw broers Sa. (...), Sh. (...), en Sh. (...)’ gezin verder naar Griekenland. Daar vroegen jullie na enige tijd internationale bescherming. Na een aanvankelijk verblijf in vluchtelingenkampen kwamen jullie samen in een woning terecht in Galatsi. Sh. (...) werd als eerste erkend, waarna hij met zijn gezin meteen verder reisde naar Duitsland. Op dat moment waren jullie al 2,5 jaar in Griekenland. Later werd Sa. (...) op interview uitgenodigd en werd ook hij erkend, maar hij liet aan de asielinstanties weten dat hij niet langer voor u zou zorgen. Daarop werd u in een centrum voor niet-begeleide minderjarigen ondergebracht in Kipsili. Terwijl u daar verbleef, werd u ook zelf erkend als vluchteling. U kwam echter in aanraking met een bende die zich bezig hield met drugs. De leden van de benden wisten u te overhalen om zelf drugs te gebruiken en te verkopen. Op gegeven moment werd u betrapt en door de politie meegenomen voor verhoor. U gaf de politie informatie over de jongerenbende, en u werd vrijgelaten. U weet niet of u zelf al dan niet beschuldigd bent, of of er een procedure in verband met het dealen tegen u gaande is. Nadat u door de politie was vrijgelaten, vernam u dat jongeren van de bende uw vrienden hadden aangesproken: zij waren op zoek naar u. U vreesde dat zij van plan waren om u te vermoorden, en besloot niet langer in Griekenland te blijven. U bleef 6 à 7 maanden in het opvangcentrum in Kipsili en reisde legaal verder naar België. U arriveerde in België in maart 2020 en diende op 9 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw Griekse verblijfsdocument en reispaspoort, uw taskara, en foto’s van de vluchtelingenkampen waar u aanvankelijk verbleef met uw broers.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, uw verblijfskaart, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk in Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de

omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties (u verwijst zowel in uw verklaringen als met foto's naar de levensomstandigheden in de vluchtelingenkampen in Lesbos en Malakasa), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden.

U doet verder nog een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar haalt géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. U haalde aan dat u in Griekenland geen dokter zou kunnen worden, en dat de Griekse mensen zelf arme mensen zijn die hulp nodig hebben (CGVS p. 21). Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Griekenland te weerleggen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw minderjarigheid, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u evenmin aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van een incident met een drugsbende, die u ertoe overhaalde drugs te gebruiken en zelf drugs te verkopen, en dat u daarna in aanraking kwam met de politie (CGVS p. 15-21), moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Wat het gegeven betreft dat u betrokken raakte bij een drugsbende, moet er immers op worden gewezen dat u geen hulp zocht toen de jongeren naar u op zoek gingen (hetgeen u deed vrezen dat zij van plan waren u te vermoorden, omdat u informatie over hen aan de politie gegeven had). U sprak immers enkel met de politie toen u zelf door hen ondervraagd werd in verband met de drugsbende, maar diende geen klacht in, en riep op geen enkele manier hulp in, toen bleek dat de jongeren van de bende naar u op zoek zijn. Ook in het opvangcentrum waar u verbleef bracht u de sociaal werkers niet

op de hoogte van het gegeven dat de jongeren u zochten, hoewel redelijkerwijze kan worden verondersteld dat zij u op weg hadden kunnen helpen om de bescherming van de autoriteiten in te roepen (CGVS p. 15-22). U stelt dat u vreesde dat de sociaal werkers uw documenten van u zouden afnemen als u hen op de hoogte zou brengen. Die vrees baseerde u op de veronderstelling dat je een land niet meer zou mogen verlaten eens je verblijfsrecht gekregen hebt in dat land. Het is echter onduidelijk waarom u dat zou denken, gezien u legaal reisdocumenten aanvraag en op legale manier naar België kon, en uiteraard mocht, reizen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De foto's uit de vluchtelingenkampen vormen een aanwijzing van uw levensomstandigheden toen u in Griekenland arriveerde, maar dat werpt geen nieuw licht op bovenstaande. Uw Grieks verblijfsdocument en reispaspoort bevestigen enkel uw statuut in Griekenland. Uw taskara vormt een aanwijzing van uw herkomst, die momenteel niet ter discussie staat.

Na het gehoor werden de notities van het persoonlijk onderhoud opgevraagd door uw advocaat. Deze gaf geen opmerkingen door op het gehoorverslag, enkel een eigen versie van het gehoorverslag in het Engels (de taal waarin het gehoor plaatsvond), opgesteld door de medewerker van uw advocaat die het gehoor bijwoonde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van "het belang van het kind", van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 20 tot 35 van "de Kwalificatierichtlijn", i.e. de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van "de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Verzoeker haalt aan dat hij internationale bescherming geniet in Griekenland en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet indien de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de EU, en dit op basis van het vermoeden dat de lidstaten van de EU internationale bescherming bieden overeenkomstig de verplichtingen die voortvloeien uit het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), en het EVRM. Verzoeker wijst er vervolgens op dat de verzoeker om internationale bescherming dit vermoeden kan omkeren door aan te tonen dat er uitzonderlijke omstandigheden zijn

waardoor de toepassing van voormeld artikel van de Vreemdelingenwet zou kunnen leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest of van artikel 3 van het EVRM, waarna hij citeert uit het arrest nr. 211 220 van 18 oktober 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Verzoeker vervolgt dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing enkel beroept op zijn verklaringen en wijst erop dat hij jong en kwetsbaar is. Hij stelt dat er geen beroep wordt gedaan op objectieve informatie om na te gaan in welke situatie hij bij een terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen. Nochtans zijn er volgens verzoeker verschillende rapporten die getuigen van de moeilijke situatie waarin erkende personen in Griekenland leven, zoals hij in zijn tweede middel uiteenzet.

Bovendien meent verzoeker als niet-begeleide minderjarige een *“bijzonder kwetsbaar profiel”* te hebben. Hij citeert uit het arrest nr. 240 127 van 27 augustus 2020 van de Raad betreffende een zaak waarin de Raad van oordeel was dat het CGVS onvoldoende rekening had gehouden met het profiel van de betrokken verzoekende partij en de beslissing vernietigde. Verzoeker wijst verder op het arrest nr. 240 036 van 25 augustus 2020 van de Raad, waarin tevens een beslissing vernietigd werd omdat de kwetsbaarheid van de verzoeker onvoldoende in rekening was genomen. Deze arresten moeten volgens verzoeker *in casu* naar analogie worden toegepast nu uit de bestreden beslissing duidelijk naar voren komt dat de commissaris-generaal *“een onzorgvuldig onderzoek verricht heeft en onvoldoende rekening hield met het kwetsbaar profiel van verzoeker”*. Vooral het dossier ten grondslag aan voormeld arrest van 27 augustus 2020 toont volgens verzoeker zeer veel gelijkenissen met het zijne. Het gaat in beide dossiers om een niet-begeleide minderjarige vreemdeling met een statuut in Griekenland *“die zich in Griekenland als meerderjarige heeft opgegeven”*. Bovendien heeft geen van hen een familiaal netwerk waarop ze konden terugvallen in Griekenland, waardoor ze volledig afhankelijk zijn van eventuele overheidssteun, zo betoogt verzoeker. Hier wordt geen rekening mee gehouden in de bestreden beslissing, waardoor deze vernietigd moet worden, aldus verzoeker.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 20 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van *“de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker laat gelden dat hij in Griekenland niet op effectieve bescherming kan rekenen zoals deze hem door de richtlijn 2011/95/EU en het Verdrag van Genève wordt gegarandeerd. De commissaris-generaal heeft volgens hem de inhoud van zijn beschermingsstatuut niet grondig genoeg onderzocht.

Hij wijst erop dat Griekenland de afgelopen jaren zware financiële problemen heeft gehad waardoor het werkloosheidscijfer er hoog is. Wat betreft de werkloosheid van buiten de EU geboren personen, zoals verzoeker, is Griekenland volgens gegevens van Eurostat koploper met een percentage van 28,6%. Volgens de OESO scoort Griekenland voor bijna alle welvaartsindicatoren slecht, en betreft dit zowel *“de tevredenheid van het leven als materiële indicatoren zoals huisvesting, inkomen en werkgelegenheid”*. Verzoeker acht het tragisch dat Griekenland zijn eigen burgers die in moeilijkheden verkeren geen stabiele levensstandaard kan bieden. Er kan volgens hem echter niet beweerd worden dat de situatie van de eigen burgers even ernstig is als die van mensen die internationale bescherming genieten. Zo hebben personen die internationale bescherming genieten een groot bijkomend nadeel, zo betoogt verzoeker, die erop wijst dat zij de taal niet spreken, de maatschappij en de cultuur niet kennen en geen familie of sociaal netwerk hebben om op te rekenen.

Verzoeker haalt verder aan dat Griekenland sinds 2015 geconfronteerd wordt met een grote toestroom van vluchtelingen die vaak in onmenselijke omstandigheden in de vluchtelingenkampen leven, dat Griekenland reeds stappen ondernomen heeft om een nieuwe toevloed van Afghaanse vluchtelingen te vermijden, dat Griekenland in juni besloten heeft dat vluchtelingen uit Syrië, Afghanistan, Somalië, Pakistan en Bangladesh naar Turkije teruggestuurd kunnen worden omdat dit voor hen een veilig land zou zijn, en dat dit alles ertoe heeft geleid dat de situatie in Griekenland momenteel zeer gespannen is, wat een perfecte voedingsbodem is voor de groeiende xenofobie in het land.

Verder is er volgens verzoeker geen enkele garantie dat hij bij terugkeer naar Griekenland gepaste huisvesting zal krijgen. Hij meent na zijn erkenning als vluchteling geen recht meer te hebben om in het opvangcentrum te blijven en wijst erop dat zijn oudere broer weigerde om nog langer voor hem te zorgen, zodat hij in Griekenland bij niemand terecht kan. Verzoeker stelt oprecht te vrezen *“dat hij dakloos zal worden bij een gedwongen terugkeer naar Griekenland”* en wijst op een recent onderzoek van Refugee Support Aegean waaruit blijkt dat sinds 2020 heel wat begunstigden van internationale

bescherming in Griekenland dakloos zijn. Hij maakt tevens melding van een grote discrepantie “*tussen enerzijds de wettelijke wereld en anderzijds de werkelijke situatie op het terrein*” waardoor hij een reële vrees heeft om bij een terugkeer naar Griekenland dakloos te worden.

Verzoeker wijst er voorts op dat erkende vluchtelingen en Griekse burgers volgens de wet recht hebben op dezelfde sociale bijstand doch dat uit de praktijk blijkt dat het voor erkende vluchtelingen zeer moeilijk is om effectief steun te ontvangen.

Verzoeker wenst tot slot te benadrukken dat er in Griekenland geen gepaste integratielessen zijn. Hij wijst op een persbericht van de EU Observer van 28 mei 2021 waaruit blijkt dat Griekenland vindt dat het niet moet zorgen voor de integratie van erkende vluchtelingen en dat vluchtelingen de mogelijkheid moeten hebben om naar andere EU-lidstaten te reizen, wat volgens hem zeer veel zegt over de moeite die Griekenland wil doen om erkende vluchtelingen bij te staan.

Verzoeker gaat verder in op de veiligheidsproblemen die hij in Griekenland zou hebben gekend. Hij betoogt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud duidelijke verklaringen heeft afgelegd over de problemen die hij in Griekenland had met een drugsbende en herhaalt zijn verklaringen hierover. Hij zet in dit verband nog het volgende uiteen:

“Voor deze problemen kon hij bij niemand terecht. Hij kon zijn sociaal assistenten niet in vertrouwen nemen, omdat zij zich geen zorgen over hem maakten. Bovendien wist verzoeker niet wie hij kon vertrouwen. Zijn enige mogelijkheid waren zijn broers, maar zij lieten hem alleen, waardoor hij geen mogelijkheden had...”

Er mag hierbij niet vergeten worden dat verzoeker bijzonder kwetsbaar is aangezien hij zijn land van herkomst diende te verlaten doordat hij een risico liepen op vervolging. Verzoeker kan niet de schuld krijgen voor het hopen op een verbetering van zijn levenssituatie. Uit een grondige lezing van de verklaringen van verzoeker blijkt immers dat hij werd blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in Griekenland.”

Verzoeker besluit dat er geen effectieve bescherming is in Griekenland en licht dit als volgt toe:

“Gezien de jarenlange overbelasting van het Griekse opvangsysteem en de recente toename van de vluchtelingenstroom kan verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Griekenland geen effectieve bescherming meer genieten.

Verzoeker heeft duidelijk aangetoond dat Griekenland zijn verplichtingen uit hoofde van de erkenningsrichtlijn niet nakomt en dat het risico bestaat dat zij wegens een situatie van extreme materiële armoede aan een onmenselijke of vernederende behandeling worden onderworpen (Hof van Justitie, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 van 19 maart 2019).

Daarnaast moet er rekening gehouden worden met het kwetsbare profiel van verzoeker. Het gaat om een niet-begeleide minderjarige die zijn land van herkomst heeft moeten ontvluchten. Nadien had hij een traumatisch verblijf in Griekenland. Het kan aan verzoeker niet verweten worden dat hij hoopte op een verbetering van zijn situatie.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker het vermoeden hebben weerlegd dat hij in Griekenland effectieve bescherming geniet (artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet).”

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en van “*de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoeker meent gegronde redenen te hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin “*op basis van zijn afkomst*” en past de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag van Genève toe op zijn persoonlijke situatie.

2.1.4. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en van “*de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoeker stelt minstens recht te hebben op subsidiaire bescherming aangezien hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt “*op ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet*”. Hij gaat na een beknopte theoretische uiteenzetting in op de mensenrechten- en veiligheidssituatie in zijn land en regio van herkomst en besluit dat het rekening houdend met deze situatie duidelijk onterecht is dat de commissaris-generaal hem geen subsidiaire bescherming toekent.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het arrest nr. 240 127 van de Raad van 27 augustus 2020 (stuk 4);
- het arrest nr. 240 036 van de Raad van 25 augustus 2020 (stuk 5);
- het document "*Migrant integration statistics – labour market indicators*" van Eurostat van 7 juli 2021 (stuk 6);
- uittreksels uit het rapport "*How's Life in Greece?*" van OECD van 9 maart 2020 (stuk 7);
- het artikel "*Greece: Despite EU funds, migrant conditions still lacking*" van DW van 30 maart 2021 (stuk 8);
- het artikel "*Greece Builds 25-mile Fence to Fend Off Afghan Refugees*" van VOA News van 21 augustus 2021 (stuk 9);
- het artikel "*Asylum seekers facing rejection in Greece: 'We cannot clap with one hand'*" van Info Migrants van 16 juli 2021 (stuk 10);
- het artikel "*As a doctor in a European refugee camp, I found deep neglect and xenophobia*" van The New Humanitarian van 1 maart 2021 (stuk 11);
- het rapport "*Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights*" van Refugee Support Aegean (RSA) van maart 2021 (stuk 12);
- een uittreksel uit het rapport "*Country Report: Greece*" van Asylum Information Database (AIDA) van juni 2021 (stuk 13);
- het artikel "*Addressing the protection gap in Greece*" van ODI van 21 juli 2021 (stuk 14);
- het artikel "*Greece shouldn't have to integrate refugees, minister says*" van EU Observer van 28 mei 2021 (stuk 15);
- het artikel "*Machtsovername compleet: Taliban roepen Islamitisch Emiraat van Afghanistan uit*" van De Morgen van 16 augustus 2021 (stuk 16);
- het persbericht "*EASO publishes a COI report: Afghanistan – Security situation*" van EASO van 25 juni 2021 (stuk 17);
- uittreksels uit het rapport "*Global Peace Index 2021*" van Institute for Economics & Peace van juni 2021 (stuk 18);
- het artikel "*Geen gedwongen terugkeer naar Afghanistan voor afgewezen asielzoekers*" van De Tijd van 16 augustus 2021 (stuk 19);
- het artikel "*'Burgeroorlog in Afghanistan is nu onvermijdelijk', NAVO en VS vragen taliban om offensief te stoppen*" van VRT NWS van 10 augustus 2021 (stuk 20);
- het artikel "*Taliban Promise Peace, but Doubt and Fear Persist*" van The New York Times van 17 augustus 2021 (stuk 21);
- het artikel "*Fears grow Taliban are breaking promises to pardon opponents*" van The Journal van 20 augustus 2021 (stuk 22).

2.2.2. Op 13 januari 2022 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarbij hij de volgende nieuwe stavingstukken voegt:

- het arrest nr. 259 490 van 23 augustus 2021 van de Raad (stuk 23);
- het persbericht "*Staatssecretaris moet beter uitleggen waarom statushouders wél terug kunnen naar Griekenland*" van de Nederlandse Raad van State van 28 juli 2021 (stuk 24);
- het persbericht "*NGOs raise alarm at growing hunger among refugees and asylum seekers in Greece*" van Save the Children van 25 november 2021 (stuk 25);
- het artikel "*Recognised refugees going hungry in Greece, say NGO's*" van EU Observer van 22 december 2021 (stuk 26);
- het artikel "*Greece says migration crisis over; refugees beg to differ*" van The New Humanitarian van 5 oktober 2021 (stuk 27).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.1.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De in de eerste drie middelen aangevoerde schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, de in het eerste, tweede en vierde middel aangevoerde schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de in het derde

en vierde middel aangevoerde schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève missen dan ook juridische grondslag.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker in het eerste, tweede en vierde middel artikel 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie en of deze bescherming nog actueel en toereikend is. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Aangaande de door verzoeker in het eerste en tweede middel aangevoerde schending van de artikelen 20 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU, wordt opgemerkt dat deze bepalingen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan bijgevolg de schending van genoemde bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.1.4. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“(…)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(…)”

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier, en met name de neergelegde fotokopieën van verzoekers Griekse verblijfskaart en reisdocument (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met ‘Documenten’, nr. 1, Griekse identiteitsdocumenten), dat verzoeker in Griekenland de vluchtelingenstatus werd toegekend. Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist. Evenmin blijkt dat verzoeker thans niet langer internationale bescherming zou genieten.

Aangezien de geldigheid van verzoekers internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt in dit verband op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bij het CGVS berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielsysteem worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Verdrag van Genève en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93);

- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 101).

Uit zijn verklaringen en zijn betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoeker in wezen vreest dat hij, gelet op zijn kwetsbaar profiel als minderjarige, in geval van terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

De Raad leest in de diverse informatie die verzoeker bij zijn verzoekschrift en zijn op 13 januari 2022 neergelegde aanvullende nota voegt dat in Griekenland begunstigden van internationale bescherming in de praktijk geconfronteerd kunnen worden met moeilijkheden om toegang te krijgen tot huisvesting, financiële steun en diensten zoals gezondheidszorg en onderwijs. Er is sprake van hindernissen voor het verkrijgen van documenten, zoals een verblijfsvergunning of belastingnummer, die nodig zijn om hun recht op huisvesting en sociaal welzijn uit te oefenen. Hoewel statushouders in Griekenland dezelfde rechten en noodzakelijke sociale bijstand genieten onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen, stelt een rapport van AIDA over de situatie in 2020 dat administratieve barrières, een gebrek aan gerichte acties van overheidswege, een gebrekkige toepassing van de wet en de impact van de economische crisis hen ervan weerhouden hun rechten daadwerkelijk uit te oefenen. Volgens ditzelfde rapport komen begunstigden van internationale bescherming in Griekenland niet in aanmerking voor andere vormen van sociale bijstand behalve het *“gewaarborgd minimuminkomen”*, dat niet bedoeld is om de specifieke noden van begunstigden te dekken tijdens de overgangsfase naar het sociale welzijnssysteem. Verder blijkt dat de inwerkingtreding van een nieuwe wet in oktober 2021 tot gevolg heeft dat de Griekse overheid geen materiële diensten meer verleent aan personen die een internationale beschermingsstatus hebben gekregen. Volgens verschillende ngo's zouden als gevolg hiervan duizenden erkende vluchtelingen in Griekenland honger lijden. Als gevolg van de eerdere beslissing dat begunstigden van internationale bescherming de opvangcentra dienen te verlaten binnen de dertig dagen na het verkrijgen van hun status, zouden duizenden van hen sinds de zomer van 2020 dakloos zijn geworden, zo kan worden gelezen in een rapport van Pro Asyl en RSA van 2021. De Raad leest verder in de hem aangereikte informatie dat de zware financiële problemen die Griekenland de afgelopen jaren heeft gekend geresulteerd hebben in een hoog werkloosheidscijfer, zeker onder personen die buiten de Europese Unie geboren zijn. Volgens gegevens van de OESO scoort Griekenland relatief laag op diverse indicatoren die bepalend zijn voor het algemeen welzijn, waarbij verzoeker opmerkt dat personen die internationale bescherming genieten een groot bijkomend nadeel hebben daar zij de taal niet spreken, de maatschappij en cultuur niet kennen en geen familie of sociaal netwerk hebben waarop zij kunnen rekenen. Tot slot leest de Raad in een persbericht van 28 mei 2021 dat de Griekse migratieminister daags voordien verklaard heeft dat Griekenland volgens hem geen bijdrage hoeft te leveren in de integratie van erkende vluchtelingen.

Uit het voorgaande blijkt weliswaar dat statushouders in Griekenland geconfronteerd kunnen worden met moeilijkheden op het vlak van toegang tot huisvesting, tewerkstelling, gezondheidszorg, sociale bijstand en integratie, doch deze informatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Griekenland *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en dat een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het standpunt dat door de Nederlandse Raad van State wordt ingenomen in rechtspraak van 28 juli 2021 (aanvullende nota verzoeker, stuk 24) kan hieraan geen afbreuk doen nu rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*, ook al wordt de situatie in Griekenland gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91). Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift en aanvullende nota ook geen enkele poging om zulks aan te tonen nu hij zich beperkt tot een loutere opsomming van de problemen waaraan begunstigden van internationale bescherming zouden worden blootgesteld op het vlak van huisvesting, voedsel, maatschappelijke steun en integratie, racisme, taal en tewerkstelling.

Dat er geen dergelijke situatie is, neemt niet weg dat er een preciaire situatie is waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93, en HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terecht komt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Blijkens zijn verklaringen kwam verzoeker als minderjarige samen met zijn twee broers en het gezin van één van hen aan in Griekenland en verbleven zij aanvankelijk samen in vluchtelingenkampen op Lesbos en in Malakasa, waarna zij terecht konden in een woning in Galatsi. Nadat zij alle drie internationale bescherming hadden aangevraagd, zou de broer met het gezin als eerste zijn erkend, waarna hij en zijn gezin meteen zouden zijn verder gereisd naar Duitsland. Later zou ook de andere broer zijn erkend, maar hij zou aan de asielinstanties hebben laten weten dat hij niet langer voor verzoeker wou zorgen, waarop verzoeker in een centrum voor niet-begeleide minderjarigen in Kipsili zou zijn ondergebracht. Verzoeker verklaart dat hij tijdens het verblijf in dit centrum erkend werd als vluchteling maar vervolgens in aanraking kwam met een bende die zich bezig hield met drugs. De leden van de bende zouden hem hebben overgehaald zelf drugs te gebruiken en te verkopen. Op gegeven moment zou verzoeker betrappt zijn door de politie en meegenomen zijn voor verhoor. Verzoeker zou de politie informatie hebben gegeven over de bende en weer zijn vrijgelaten. Verzoeker zou vervolgens vernomen hebben dat jongeren van de bende zijn vrienden hadden aangesproken en naar hem hadden gevraagd. Omdat verzoeker vreesde dat deze jongeren van plan waren om hem te vermoorden, zou hij besloten hebben Griekenland te verlaten en naar België te reizen.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal *in casu* niet betwist dat verzoeker een minderjarige vreemdeling is die in Griekenland is aangekomen in het gezelschap van twee broers, waarvan de ene met zijn gezin is doorgereisd naar Duitsland en de andere, na het verkrijgen van een internationale beschermingsstatus, heeft besloten dat hij niet langer voor verzoeker wou zorgen.

Gelet op de ernstige, precaire situatie in Griekenland, waar begunstigden van internationale bescherming zoals verzoeker zich in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en geconfronteerd kunnen worden met belemmeringen inzake de toegang tot onder meer socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen, en gezien het kwetsbaar profiel van verzoeker – een minderjarige die in Griekenland niet (meer) kan rekenen op de steun van zijn familie –, acht de Raad een verder en gedegen onderzoek van verzoekers persoonlijke situatie als minderjarige begunstigde van internationale bescherming in Griekenland aangewezen.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 augustus 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN